

moeder & dochter

Vaders, moeders en hun kind over zichzelf, elkaar, ouderschap en alle gevoelens die daarbij komen kijken.

Lies Sidler (70) is moeder van Saskia (38) en oma van twee kleinkinderen

“Ik vond het een ramp dat Saskia op haar zeventiende op kamers ging. Om te beginnen had ze geen telefoon in het studentenhuis waar ze woonde. En ze moest ver reizen om er te komen. Op een avond zag ik op het nieuws dat er een meisje in die omgeving was verkracht. Ik was vreselijk ongerust. Mijn vader was ook altijd superbezorgd, op het ziekelijke af. Als mijn zus en ik uitgingen, bracht en haalde hij ons altijd. ‘Moet dat nou?’ dacht ik dan. Met Saskia deed ik het zelf ook. Maar dat was anders. In mijn tijd was het toch minder gevaarlijk. Je hoorde nooit van aanrandingen.

Misschien ben ik onbewust zo bezorgd omdat ik maar één kind heb. Ik had toch zeker drie of vier kinderen willen hebben. Op mijn vijfendertigste kreeg ik baarmoederhalskanker. Na die diagnose hebben we nog een jaar geprobeerd om kinderen te krijgen, dat is nooit gelukt. Het was een moeilijke en verdrietige periode. Het viel niet mee als ik andere vrouwen met een kinderwagen zag lopen. Ik was bovendien bang om vroeg dood te gaan, omdat ik Saskia dan niet zou zien opgroeien, ze was nog zo klein. Ik heb geluk gehad en heb alles mogen meemaken: haar trouwdag, zwangerschap en moederschap.

‘Als het maar geen kanker is,’ dacht ik toen ik hoorde dat Saskia een knobbel in haar

Lees verder op pagina 30 >

‘Ik ben overbezorgd omdat Saskia mijn enige kind is’

Saskia Sidler (38) is moeder van Mette (5) en Lasse (11 maanden)

“Mijn moeder heeft twee kanten. Aan de ene kant is ze avontuurlijk, ze probeert graag nieuwe dingen uit. Vroeger was ze de eerste die op de kermis in alle enge attracties ging. En onlangs zijn we gaan zeevissen, omdat ze dat altijd al wilde doen. Ik heb er bewondering voor dat ze zoiets op haar leeftijd nog onderneemt. Aan de andere kant is ze ontzettend bezorgd. Ze ziet overal beren op de weg en probeert alles wat niet prettig is uit mijn leven te bannen. Als kind wilde ik rollerskates, maar omdat ze bang was dat ik zou vallen, kreeg ik die niet. En omdat zij bang was voor paarden, zat paardrijden er voor mij niet in. Als puber kwam ik tegen haar in opstand. Na mijn eindexamen wilde ik zo snel mogelijk op kamers. Dat moest ook wel, omdat de opleiding die ik wilde doen alleen in Maastricht zat. Dat was te ver van huis om elke dag op en neer te reizen. Bovendien vond ik mezelf er volwassen genoeg voor.

Ze heeft nooit gezegd wat ze ervan vond dat ik op kamers ging, maar ze zal het ongetwijfeld vreselijk hebben gevonden. Als ik op zondag weer vertrok, kreeg ik tot mijn ongenoegen tassen met eten mee. Protesteren had geen zin, volgens haar zouden andere studenten maar wat blij zijn geweest met zo’n moeder.

Ik was erg op mijn zelfstandigheid gesteld, wilde voor mezelf zorgen. Haar zorgzaamheid maakte me onzeker, ik had het idee dat ik niet in staat was om mijn eigen beslissingen te nemen. Een paar jaar geleden nog pakte ze bij het oversteken mijn hand. ‘Ja, nou weet ik het wel,’ riep ik.

Ik was drie toen mijn moeder de diagnose baarmoederhalskanker kreeg, daar weet ik niet veel meer van. Zeven jaar later maakte ik wel bewust mee dat mijn ouders bang waren dat ze opnieuw kanker had. Ze had een knobbeltje ontdekt in haar borst.

Lees verder op pagina 30>

‘Als puber kwam ik in opstand. Ik wilde zo snel mogelijk op kamers’

Lies>

schildklier had. Ik weet hoe het is als je te horen krijgt dat je kanker hebt, je wereld stort in. De eerste dagen had ik het er moeilijk mee. Nu lig ik er niet meer van wakker hoor. Inmiddels weten we dat het geen kanker is.

Mijn bezorgdheid wordt ook veroorzaakt doordat ik het aanvoel als er vervelende dingen staan te gebeuren. Dat van haar schildklier zag ik een paar maanden geleden al, ze had een dikke nek. Ik durfde het eigenlijk niet te zeggen, want ik wist hoe ze zou reageren. ‘Ach mam’, zou ze roepen. ‘Jij ziet van alles.’ Ik heb het uiteindelijk toch gezegd. ‘Volgens mij heb je struma, een vergroting van de schildklier,’ zei ik. ‘Ach mam,’ zei ze inderdaad. Pas toen haar man ook zei dat ze een dikke keel had, is ze naar de huisarts gegaan. Had ze maar meteen geluisterd.

Ik heb geprobeerd mijn bezorgdheid te bedwingen, maar dat lukt niet erg. Ze moet het maar accepteren, die streken leer ik niet meer af. Er zijn genoeg ouders die helemaal geen bezorgdheid kennen, terwijl hun kinderen dat misschien wel kunnen gebruiken.

Saskia is een echt moederke, zoals we dat in Brabant noemen. Ik ben trots op haar. Ze is een goede moeder. Ze is, net als ik, bezorgd om haar kinderen. Als ze iets mankeren, gaat ze voor de zekerheid meteen met ze naar de huisarts. Dan denk ik: ‘Zie je wel, jij hebt het ook.’ Maar daar denkt zij vast heel anders over.

Over eten verschillen we erg van mening. Als zij vroeger iets niet lustte, stopte ik het toch in haar mond. Er moest minimaal een eetlepel in. Bij haar werkt dat anders. Niet eten, is niet snoepen en zonder eten naar bed. Dat zou ik nooit kunnen. Ik denk aan de vitamines die een kind nodig heeft.

Als ik oppas en Mette wil niet zelf eten, dan voer ik haar. Ze lust het wel, maar misschien wil ze net als haar broertje worden geholpen. Bij Saskia thuis ben ik niet de baas, maar als ik er ben, wil ik het wel op mijn manier kunnen doen. Dat hapje zit er dan toch maar mooi in.”

Saskia>

Het was een cyste, maar mijn ouders waren enorm geschrokken. Ik zag ze huilen, en besepte dat mijn vader en moeder sterfelijk waren. Dat vond ik eng. Als je enig kind bent en je ouders overlijden, valt er wel heel veel weg. Onlangs is er een schildklier bij me verwijderd, omdat er een knobbel in zat. Omdat die knobbel kwaadaardig kon zijn, was het even spannend. Ik heb een tijdje geprobeerd om het voor mijn moeder te verzwijgen. Toen ze het eenmaal wist, merkte ik aan alles dat ze zich veel zorgen maakte. Ik vond het vervelend dat het me overkwam, maar de impact ervan op mijn omgeving, en dan met name op mijn moeder, vond ik het ergste.

Mijn kinderen voed ik op een andere manier op dan mijn moeder mij heeft grootgebracht. Waar zij de neiging heeft om voor mij te beslissen, vind ik het belangrijk dat mijn kinderen leren hun eigen beslissingen te nemen. Ze is ook een zorgzame oma, en dat vind ik prima. Een enkele keer botst het. Als Mette niet wil eten, denk ik: dan maar niet. In het begin proppte mijn moeder het nog in haar mond. Nu voert ze Mette soms nog. Ik laat het maar zo. De kinderen vinden het hartstikke leuk als ze er is, en zij kan haar zorgzaamheid weer volledig kwijt.”

Willen u en uw kind ook in dit dubbelportret? Mail uw verhaal en tel.nr. naar redactie-ook@jongegezinnen.nl.